

ÚVOD

Jak to vlastně všechno začalo? Nebo skončilo? Záleží na úhlu pohledu. Všude, kde je konec, je i nový začátek a naopak.

Při studiu jsem chodila na brigádu do klenotnictví. Luxusní značky, cenné kovy, diamanty a jiné nesmysly pro lidi, kteří nevěděli, co s penězi. Nebo pro ty, kteří nevěděli, co se svým libidem, a potom se potřebovali zbavit výčitek svědomí kvůli svým manželkám, milenkám, přítelkyním. Bylo zajímavé sledovat nadržené bohaté samce, ale ať nepřeháním, spíš samečky, zakomplexované a trapné, které stále nepřešla puberta a dokázali utratit spoustu prachů jen za to, aby si užili s nějakou samicí či samičkou aspoň jednu vášnivou noc. V nejlepším hotelu s wellness, vířivkou, šampaňským od hotelového servisu a se vším, co k tomu patří.

Ještě zajímavější situace nastávaly, když samičky přišly zjišťovat, kolik na ně chlap obětoval, vrátit dary a prosit, abychom jim za ně dali peníze. A my jsme jim museli diplomaticky oznámit, že to prostě nejde. S nacvičeným úsměvem, přetvářkou a neoblomností.

Celá naše práce byla o oscarových výkonech. S každým klientem jsme hráli někoho úplně jiného. Zákazník měl vždycky pravdu, byl vždycky vtipný, flirtování jsme přijímali a opětovali, povýšenecké chování jsme respektovali, tvářili jsme se úslužně a skákali kolem tlustých zadků odlepených od kožených sedadel drahých aut. Využívali jsme psychologické triky ze školení, abychom je přemluvili k nákupu. Případně nastalo nenápadné vyprovázení z prodejny, když na to lidi neměli. Bylo to smutné, ale byla

to součást naší práce a žili jsme z provizí. Nemohli jsme si dovolit ztrácet čas s někým neperspektivním, kvůli němuž mohl odejít zákazník s tučným kontem.

Nemohla jsem se vynadávat na mladé ženy, podlézavé kočky, které předly svým milencům do oušek a bůhvíkam ještě, jen aby se před kamarádkami mohly pochlubit, že v jejich hodinkách jsou pravé diamanty a stály tři tisíce eur. A byly od muže, který celou dobu koukal kolegyni do výstřihu a mně na zadek. Ale v tu chvíli patřil pouze jim! To bylo podstatné, my jsme byly husičky, které o takovém chlapovi můžou jenom snít. Nenáviděla jsem je. Ty ženy mi byly z hloubi duše odporné. Byly pro mě obyčejnými prostitutkami, které se nedaly nazvat štetkami jen proto, že nepostávaly na ulici a neprodávaly se kvůli drogám, ale kvůli společenské prestiži a závisti ostatních. Chodily s hlavou vysoko v oblacích, měly být přece na co hrdé. Čeho někdo nedosáhne za celý život, to ony zvládly za pár měsíců. A přitom jejich úkol byl naprosto jednoduchý. Vypadat dobře a dělat pro to všechno, co se dá. Takže jejich luxusní diář obsahoval samé důležité termíny jako kadeřník, manikúra, solárko, fitko, kosmetika, nákupy, dovolené, víkendy a podobně. A potom už jen dělat společnost chlapům, kteří by bez prachů neměli sebevědomí ani společenské postavení, a kdyby neměli prachy, sebevědomí a společenské postavení, tak by z nich byly nuly zašité ve velkých firmách jako řadoví zaměstnanci. Komplexy z vlastního vzhledu skrývali za drahé značkové oblečení a na výsluní se udržovali díky drahým autům a laciným řečem.

Nenáviděla jsem tuhle faleš, pozlátko a lži. A čím víc jsem ty lidi nenáviděla, tím víc jsem si uvědomovala, že někde v hloubi duše toužím být jednou z nich.

Ale sama bych na to zřejmě nikdy nepřišla...

Byl leden, pracovní den jako každý jiný, když k nám do obchodu přišel jeden z párečků, v němž si muž musel lásku své vyvolené koupit. Diamantový náhrdelník byl velmi vhodný právě na takovouhle příležitost. A jelikož stál sedm tisíc eur, byla to i příležitost pro nás prodavačky, abychom si mohly oddechnout a pár dní nic nedělat, protože bychom věděly, že máme „vyděláno“.

„Dobrý den, můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se kolegyně naučeným tónem a s obligátním úsměvem.

„Tady pro slečnu by se něco hezkého nenašlo?“ odvětil mladý, asi třicetiletý chlap, který byl o hlavu menší než slečna. Ta se zachichotala a pohládila ho po vystouplém pupíku.

„Určitě našlo, máte nějakou představu, co by to mělo být?“

„Něco s diamanty!“ odpověděla za něj dřív, než se stihl nadechnout.

„Rozumím,“ usmála se kolegyně a přešla k vitríně s diamantovými šperky. „Musíte se rozhlédnout, máme tady šperky z dílen nejznámějších designérů. Například tenhle náhrdelník je unikát, jeden jediný kus.“ Slečně zazářila očka. „Myslím, že by vám velmi slušel. Jeho cena je sice vyšší, ale říkám, nikde jinde ho nenajdete, dokonce má doživotní záruku na diamanty i na šperk jako takový.“

„Bože, zlatíčko, ten je úžasný. Nevypadala bych s ním na tom plese skvěle? K těm novým šatům?“

Podívala jsem se na „zlatíčko“, který byl však myšlenkami někde úplně jinde a přitom hleděl na mě. Nevěděla

jsem, jak mám reagovat, tak jsem na jeho pohled odpověděla slovy: „Vaše přítelkyně má pravdu, na ples je velmi vhodný. Nepochybuju, že s ním bude vypadat neodolatelně.“ Tehdy jako by se vzbudil a konečně se podíval na náhrdelník.

„Můžu si ho zkusit?“ Slečna pohlédla koutkem oka na moji kolegyni a zároveň na Zlatíčko. Mlčky přikývl a zase upřel pohled na mě. V duchu jsem zvedla oči ke stropu, ale usmála jsem se na něj, jak přikazovaly interní směrnice. Vlastně nám přikazovaly, abychom se usmívaly pořád. Bylo to vtipné, protože někdy jsme musely vypadat, že nemáme všech pět pohromadě. Prostě jsme se usmívaly, když byli zákazníci milí i když byli odporní nebo rozčílení, případně když na nás hulákali. I když po nás pokukovali. Většinou to opravdu zabralo a odvrátili zrak. Ale Zlatíčko oči neodvrátil, naopak si mě ještě sebevědoměji prohlížel, zatímco jeho přítelkyně měla hlavu zastrčenou do vitríny s diamanty. „A tenhle?“ opět zamrkala umělými řasami.

„Ten je taky krásný. Nejkrásnější kousek, jaký tady máme.“

„Zlatíčko, co mu říkáš? Tady ty diamanty aspoň pořádně září, tamty vypadají jako bižuterie.“

„Ten je za kolik?“ zeptal se znovu mě, přestože viděl, že kolegyně stojí přímo u toho náhrdelníku.

„Rovných jedenáct tisíc eur. Jsou tam větší diamanty, je jich víc a mají prvotřídní výbrus i barvu. Neexistuje krásnější dárek v podobě diamantů. Je to investice do budoucnosti, jejich cena bude totiž stále růst. Už teď je to ohrožený nerost, je možné, že za pár desítek let diamanty zmizí z povrchu zemského. Potom budou mít mnohem větší hodnotu.“

„Zkusím si i ten.“ Pohlédla na svého muže už s troš-

kou drzosti, protože si všimla, že tentokrát není středem pozornosti ona. Sundala si kabát, hodila ho na pult a nešlo si nevšimnout jejího umělého dekoltu. Diamanty na něm vypadaly unikátně. „Vaaau!“ Stoupla si přede mě a vystavila se Zlatíčku přímo před oči. „Že jsem v něm krásná?“

„Ty jsi ve všem krásná.“ Podíval se jí však trochu níž než na náhrdelník.

„Bože, zlatíčko, já vím, že je drahý, ale je fakt úžasný. Takový luxusní. No ne?“ Tahle holka nebyla schopná vysoukat ze sebe jednu jedinou inteligentní větu. Tak to zkusila jinak, přitiskla se nadry na svého partnera, zmáčkla mu trochu břicho, aby měl její přednosti přímo před očima. Potom mu olízla rty a připadalo mi, že se mu kolenem opřela o rozkrok, ale nebyla jsem si jistá. V té chvíli jsme s kolegyní na sebe mlčky pohlédly, ona mi poslala vzduchem polibek a stačilo málo, abychom se rozesmály.

„Zajdeme ještě na oběd a rozhodneme se, ano?“

Konečně se jí podíval i do očí, načež ona prohlásila: „Hm, tak mi to teda sundejte. Zjevně se tady prodavačky koukají víc po chlapech než po zákaznicích.“ Pohlédla na mě s největším pohrdáním, jakého byla schopná, odlepila se od Zlatíčka a nadutě si vzala kabát z pultu. Raději jsem nic neříkala a naprosto nečekaně jsem se na ni usmála.

„Ještě se zastavíme,“ znovu na mě pohlédl.

„To se ještě uvidí,“ prohlásila slečna a odcupitala vratkým a nejistým krokem na otřesně vysokých podpatcích.

„No, už jen tihle mi tu dneska chyběli.“

„Náhodou byli docela vtipní. Já mám podobné páry ráda. Vždycky mě pobaví.“

„Ale prosím tě, pofidérní slečna, která ze sebe nedokáže dostat jedinou souvislou větu.“

„Ale víš, jaká musí být v posteli?“ mrkla jsem na ni.

„No jasně, pokud mu z té postele neuletí na těch dvou balonech.“

To už jsem se nahlas rozesmála, protože jsem si ji naprosto živě představila někde v rohu místnosti u stropu, jak zoufale mává ručičkami a nožičkami, aby ji někdo stáhl zpátky na zem.

„Jdu na oběd, kdyby něco, volej.“

„Oukej.“ Sedla jsem si na vysokou židli a napila se kávy. Přemýšlela jsem, jak je možné, že chlapi jsou spokojení s takovými dívkami, jako byla ta konkrétní slečna. Nešlo mi do hlavy, že takový primitivismus a vypočítavost je tak neuvěřitelně přitahují. A byla jsem fakt rozčilená z toho, že ten její trpaslík na mě čuměl jako slintající pes na misku se žrádlem, a ona mě obvinila, že jí balím chlapa. Chudinka, která si není jistá sama sebou ani svým chlapem, asi musí být nepříjemná na každého, kdo jí vstoupí do cesty. V životě by si na ten náhrdelník sama nevydělala. Jak dlouho bych na něj dělala já? Několik let? A to si dovolím říct, že nemám v hlavě piliny. Moje slovní zásoba obsahuje trošku víc slov než úžasné, vau, luxusní, zlatíčko a eura. Ale zřejmě právě to je kámen úrazu.

///

Otevřela jsem oči a všude bylo naprosté ticho a jasné světlo. Kdybych nevěděla, co se se mnou děje, možná bych si myslela, že jsem někde na hranici života a smrti, v tunelu se světlem, na cestě do nebe nebo do pekla. Ale jelikož jsem se dostala do stavu úplného bezvědomí s vlastním písemným souhlasem, na žádný světlý konec jsem se ještě nechystala a pomalu, ale jistě jsem začala rozeznávat místnost kolem sebe. Zářivka si spokojeně vrátila a nebylo slyšet nic. Vůbec nic.

Když jsem se probrala z narkózy, nedokázala jsem se pořádně ani nadechnout. Jako bych měla v hrudi zapíchnutých deset nožů a při každém vpuštění vzduchu do plic se mi zabodávaly hlouběji. Zazvonila jsem na sestřičku. Přišla téměř okamžitě.

„Má milá, tak to máte za sebou. Jak se cítíte?“ Do pokoje vplula prostá žena v letech. Byla jsem přesvědčená, že klinika plastické chirurgie bude mít sestřičku, která je tak trochu ukázkou šikovných doktorových ručiček. Tahle žena to však nepotřebovala. Měla sice nadváhu, asi sto šedesát centimetrů, krátké světlé vlasy, ale zjevně dělala svoji práci s ochotou a celoživotní oddaností.

„Fajn. Ale byla bych velmi vděčná, kdyby mě to přestalo bolet.“ Pohlédla jsem na ni s prosebným výrazem ve tváři. Bolest byla skutečně nesnesitelná, přestože jsem na ni byla připravená a věděla jsem, do čeho jdu. Člověk však ne vždy střízlivě uvažuje, když má před očima nějaký cíl. A už vůbec ne, když spěchá, aby si to jeho sponzor náhodou nerozmyslel.

„Něco vám přinesu. Ta bolest je normální, tak do dvou, tří dnů se zmírní. Teď si vaše tělo zvyká na silikonové výplně, kůže na prsou je natažená a chvíli potrvá, než přestanou být citlivá. Ale bude to stát za to. To vám zaručuju.“ Usmála se na mě.

„No, za něco proti bolesti budu momentálně nejvděčnější. Za nová prsa budu vděčná později.“

Zazvonil mi mobil na stolku, sestřička mi ho ochotně podala a odešla.

„Ahoj Broučku.“

„Tak co? Jak ti je?“ zeptal se můj přítel. Konečně někdo, kdo má dostatek peněz na to, aby mi mohl zaplatit všechno, na co si vzpomenu, a kdo je taky ochotně vyplázne. Po posledních vztazích, v nichž si mě partner nedokázal vážít

jako ženy a očekával, že budu vytahovat peněženku stejně často jako on, jsem si řekla, že už toho bylo opravdu dost. Ano, ať si feministky hlásající rovnoprávnost a samostatnost žen dál dokazují, jak jsou soběstačné a jak chlapy nepotřebují. Ale já nejsem nějaká zkrachovalá existence, která se nemá kam zařadit, a proto zakládá kdejaké hnutí. Nevím, proč někteří lidé nás ženy házejí do jednoho pytle s těmi, které si ničí život nesmyslnými argumenty a nejsou nikdy šťastné, protože vedle vydělávání si na rovnoprávnou existenci s muži na to jaksi nemají čas. A tak jsem se chtěc nechtíc zaměřila na skupinu mužů, kteří by mě mohli obšťastnit i jinak než procházkami v zamrzlém parku a pojidáním levných hot dogů na nádraží či čekáním na autobus. Není mi už sladkých sedmnáct a takových růžových obláček jsem si užila až až. Někdo může říct, že kdo to nezažije, neví, o co přichází. Já to zažila a dosud nepochopila, proč má být zrovna tohle romantika, kterou nám tak neúnavně vtlokají do hlavy filmy, knihy a časopisy. Kdo vlastně označil tohle všechno za romantiku? Proč není romantické večerět v drahé restauraci, vozit se v nejnovějším typu auta s nadstandardní výbavou, dostat u snídaně s pusou i kreditku s nevyčerpatelným limitem na nákupy všeho, co se nám líbí, a případně vyměnit zmrzlý leden v parku za bílé pláže někde v exotice? Kvůli tomu, že na to nemají všichni? Jen proto se mám i já spokojit s málem? Vyrůstala jsem ve skromných poměrech a bylo už načase to změnit. Rodiče mi vždycky říkali, abych šla za svým cílem, tak proč ne? Jdu! Cíl je jasný a prostý.

S Broučkem jsem byla už několik měsíců. A když jsem se po setkání s mimořádně obdařenou playmate nenápadně zmínila, že umělá ňadra by mě potěšila, dostala jsem je jako dárek. Bez mrknutí oka a bez výčitek. A radost z nich bude určitě oboustranná.

„Všechno mě bolí,“ postěžovala jsem si do telefonu.

„To přejde, je to přece nejlepší klinika. Na pokoji jsi, doufám, sama. Kdyby se něco stalo, tak mi dej vědět, ano? Nechal jsem tam dost peněz na to, aby se o tebe pořádně postarali. Nejsi jedna z těch chudinek, co celý život šetří na ňadra. Jsi moje přítelkyně, tak ať se k tobě tak i chovají.“

„Chovají, Broučku, chovají se super. Jak sestřičky, tak lékaři. Nemůžu říct jediné křivé slovo. Jenom mě to bolí, ale těším se na ně. Ty určitě taky.“

„Tak to si piš, sežeru tě s těma kozama. Hned jak se ti to zahojí, vezmu tě někam na dovolenou. Ať se na ně můžu pořád koukat. Až přijdeš domů, tak něco vybereš.“

Ach jo, nemůžu se dočkat. Jelikož i v tomhle romantickém světě platí, že nic není zadarmo, budu se muset orálně a bůhvíjak ještě vynasnažit. Kdyby mě ten nešťastník aspoň trošičku vzrušoval. Ale bez vánku se listy těžko hýbou. Je k tomu zapotřebí hodně sebezapření, odhodlání a kondička. No co, aspoň uvidím nějakou novou zemi. Mohli bychom jet do Monaka, ať si rovnou nakoupím nové hadry pro nová ňadra. Konečně můžu i já nosit výstřihy až na břicho.

„Těším se na to. Přijdeš se na mě podívat?“

„Mám toho moc, ale přijedu pro tebe.“

„Škoda. A co děláš? Jsi v práci?“

„Zlatíčko, vždyť víš, že jsem pořád v práci. Musím vyřídit nějaké věci.“

„Neříkej mi zlatíčko, prosím tě.“

„Vím, vím, promiň, láska.“

„Hm. Tak se uvidíme pozítří.“

„O. K., požádej je, ať ti na tu bolest něco dají, ahoj.“

„Pa, Broučku.“ Ukončila jsem hovor a ani se neobtěžovala položit telefon na stůl. V prsou mě bodalo a bolest mi vystřelovala do celého těla. Nemrzelo mě, že nepři-

jde. Byla jsem docela ráda, že mi dá pokoj a budu si moct dva dny jen tak poležet. A ňadra mi zaručila i výmluvu na sexuální abstinenci po dobu několika týdnů. Víc jsem si nemohla přát. Brouček nebyl vůbec přitažlivý. Ze zásady nepoužíval deodoranty ani parfémy, protože se v nějakém chytrém plátku dočetl, že způsobují rakovinu. Co dodat? Zřejmě bychom se měli vrátit do doby kamenné, nepoužívat sprchové gely ani parfémy, a už vůbec ne deodoranty nebo laky na vlasy. A tak se Brouček potuluje po světě s vlhkým podpažním prostorem, fleky na košili či tričku a v odpoledních hodinách už i s typickým aroma. Inu, ne vždy se chlap kvůli ženě změní. Hlavně když ví, že nemusí. Protože pokud po jeho boku nebude cupitat jedna, nahradí ji jiná. Bez problémů. Ani já přece nebyla Broučkova první. Když jsem ho viděla poprvé u nás v obchodě, měla jsem z něj smíšené pocity, ale s tím aroma jsem nepočítala ani na první společné večeři. Začala jsem s ním počítat, až když jsem pochopila, že to, co cítí můj nos, není náhoda. Na druhou stranu ani my ženy nesmíme být přehnaně náročné a měly bychom se naučit spokojit se s tím, co máme. A já měla chlapa, který jezdil v drahém autě, měl spoustu peněz a rád je utrácel za mé potřeby a přání. Nemusela jsem pracovat. Vytáhl mě z toho začarovaného kruhu a naučil mě užívat si. Dostal mě do vyšší společnosti, v níž se na mě už nikdo nedíval svrchu. Vždycky říkal, že jsem příliš dobrá na to, abych chodila do práce. Uvěřila jsem mu. Zalíbil se mi život na vysoké noze, do něhož mě vtáhl už první měsíc našeho vztahu. Rázem jsem mohla mít všechno. Náhle jsem byla součástí mezonetového bytu, vybaveného luxusem od podlahy až po strop. Najednou jsem si nemusela nakupovat potraviny ani vařit, protože jsme jedli zásadně v dobrých restauracích. Když mi Brouček poprvé dal fialovou

bankovku, zatvářila jsem se zmateně. „Vím, že nejsi příliš na květiny a podobné hlouposti. A já zase neumím kupovat dárky. Ale dneska bych ti moc chtěl udělat radost. Tak si, prosím, něco hezkého kup.“ Pohlédl na mě a podával mi bankovku.

„Ale to nemusíš. Už jsi mi udělal radost aspoň milionkrát. Víš, že si na drahé dárky nepotrpím.“ Tehdy jsem si ještě nepotrpěla.

„Vím, že ne, vím, že jsi jiná, a právě proto ti chci udělat radost. Kup si nějakou maličkost. Něco, co tě potěší, pak to potěší i mne.“ Peníze mi doslova vtlačil do dlaně. A v tu chvíli jsem si uvědomila základ tohotohle všeho. Být jiná. Být skromná a spokojit se jen s tím nejlepším.

///

Z občasných bankovek se staly pravidelné. A ze zvláštního pocitu byl rázem normální a přirozený. Zvláštní pocit se dostavil spíš tehdy, když jsem peníze nedostala. Ale i to se časem vyřešilo tím, že mě Brouček naučil o ně požádat. Bylo to fajn. Najednou jsem mohla mít cokoli. To, na co jsem předtím makala měsíc, jsem dostávala na víkend. A už jen pár dní a budu mít úžasné kozy. Ha, všechny ty slečinky v hadrech z čínských obchodů, které potkávám na každém kroku, zezelenají závistí. Těším se na to, jaký budou mít tvar, jaké budou na dotek a jak budou vypadat bez podprdy. Doufám, že mě lékař dobře pochopil a opravdu budou takové jako v pushupce. Kulaté, vypouklé a velikost tři. Hlavně ať už přejde ta zatracená bolest! V tu chvíli to bylo mé jediné přání.

Tok myšlenek mi přerušila sestřička, která přišla s injekcí, a po pár minutách jsem na tom byla o dost líp. Přestože bolest neustoupila, moje smysly byly tak otupené,

že jsem ji nevnímala. Podívala jsem se ven. Byl mrazivý lednový den. Bylo mi to fuk, bylo mi příjemně teploučko a na lusknutí prstu jsem měla všechno, po čem mé srdce zatoužilo. Hned jak léky proti bolesti začaly účinkovat, usnula jsem jako miminko. A navzdory bolesti jsem měla na tváři spokojený úsměv.

Kdyby mě tak viděli rodiče! Sumu, kterou Brouček zaplatil za moje nové kozy, by matka nazvala rouháním a mar-notratností a otec by si představil tolik bas piva, že by mu teklo všemi možnými i nemožnými otvory. Ze začátku mi bylo takovéhle vyhazování peněz proti srsti, z domova jsem na to nebyla zvyklá. Matka pracovala jako kuchařka ve školní jídelně a otec byl vrátný v průmyslovém parku. Nikdy jsme nebyli italská domácnost, nehádali jsme se, byli jsme v podstatě normální lidé. Ve dvoupokojovém bytě měl každý svoji místnost a tak jsme si potichu žili. Mámě patřila kuchyně, vždycky odpoledne přišla z práce a to, co měli ti malí zmrdi ve škole k obědu, nám dala k večeři. V kuchyni sledovala své oblíbené telenovely a potom si šla lehnout do obýváku na rozkládací gauč vedle otce, který po pěti pivech usnul jako dřevo. Já měla svůj pokoj, kde jsem v klidu promlčela dětství, pubertu i vstup do dospělosti. Nedá se říct, že by mi něco chybělo. Nebyla jsem žádná socka, ale když jsem poprvé seděla v Broučkově mercedesu, luxus mi přišel jako něco neuvěřitelně sterilního, auto bylo takové voňavé a čisté. Bylo v něm příjemné teplo. Soukromí. Rádio hrálo potichu, komorně. Auto jezdilo rychle a svižně, nebylo cítit ani jediný kamínek na silnici, ve velkých pohodlných a ještě k tomu vyhřívaných sedadlech jsem si připadala úžasně.

Ve srovnání s MHD, kterou jsem do té doby jezdila, to byla pořádně silná káva. Žádné rozřezané tvrdé sedačky, smrad spálené nafty, pach upocených lidí, zima a tlačence kolem tyče, abychom vestoje neupadli na hubu. Já se samozřejmě tvářila, že luxusní auto je pro mě naprosto přirozené a že v něm sedím každý den. Bylo pro mě velmi ponižující přiznat, že jsem příliš obyčejná na to, abych si své skromné šunčičky vozila ve fáru, které je tak drahé, že bych si ho nemohla dovolit ani natankovat. Zřejmě jsem to divadlo hrála dobře. Brouček si ničeho nevšiml, na rodiče se nikdy neptal a domů pro mě nikdy nepřijel. Vždycky jsem se nechala vyzvednout někde v obchodním centru nebo ve městě. Nepochopil by to. Ani on, ani moji rodiče. A možná bych s ním nikdy nebyla, kdyby zjistil, z jaké rodiny pocházím. Občas jsem se musela v duchu zasmát, když jsme s Broučkem jedli někde v restauraci a já si představila, jak by se asi zatvářil, kdyby mu matka ohrála falešnou svičkovou s pěti knedlíky a nandala ji na cibulákový talíř, který dostala před lety jako svatební dar. A otec by mu podal lahvičky a oslovil ho synku. Brouček by nejspíš vzal nohy na ramena a vypadl by z našeho bytu rychlostí světla. Doteď jsem přesvědčená, že podle něj neexistuje chudoba ani střední třída. Pohyboval se vždy jen mezi lidmi z vysokých společenských kruhů. Mnohokrát to však byli snobové, kteří se tvářili, že jsou za vodou, a přitom šli ke dnu. Se spoustou úvěrů, zadlužení, neschopní přiznat bankrot.

Soukromá klinika. Vlastní pokoj, velká televize, internet, výborná strava, skvělý personál. Když jsem byla naposledy v nemocnici a trhali mi mandle, téměř nikdo si mě nevšiml a na pokoji nás bylo šest kusů. Byli jsme jen kusy. Nic víc, nic míň. Vzpomínám si na jednu holku, která s námi ležela na pokoji. Byla dcerou jednoho z lékařů

a my ostatní jsme jí záviděli kvanta zmrzliny, která dostávala, a počet návštěv, které měla zásadně mimo návštěvní hodiny. Ona se nám smála, prý je něco jako VIP a má zvláštní privilegia. Dneska se její „důležitosti“ směju, ale tehdy mi to vtipné nepřipadalo, bylo mi to líto stejně jako ostatním dětem na našem pokoji. A teď se mám líp než tehdy ona.

Musím zavolat Andree, svojí nejlepší přítelkyni, která má něco podobného už dávno za sebou. Teď jsme na tom stejně. Ona se nechala vylepšit asi před třemi lety a pořád se s těmi silikonky předváděla, kde se dalo. V podstatě jsem ji nikdy neměla ráda. A zřejmě ani ona mě. Ale ne nadarmo Don Corleone říkal, abychom se drželi blízko přátel a ještě blíž nepřátel. Andrea měla známosti, které se mi kdykoli mohly hodit. A jelikož ulovila každého výše postaveného chlapa, všichni ji znali. Netrvalo dlouho a po několika večírcích jsme se začaly zdravit na ulici a chodit spolu na nákupy. Naše přátelství je z obou stran fingované, ale dá se říct, že se navzájem potřebujeme a vhodně se doplňujeme.

„No konečně!“ Zvedla mi to po prvním zazvonění.

„Nazdar, ty frigidko.“

„Tak jak? Vítám tě v klubu narvaných výstřihů.“

„Mockrát děkuju, je to pro mě čest. I když teď bych z něj nejradši vystoupila, protože nemám narvaný výstřih, ale příšerně stažené obvazy, a bolí mě každé slovo, které vyslovím.“

„Ale prosím tě, to přejde, ani se nenaděješ. Jasně že dneska, když tě vycpali silikonem, to lepší nebude. Dokonce ani zítra. Asi týden to bude na hovno, ale dá se to vydržet. A když se to tak vezme, vlastně ti ani nic jiného nezbyvá.“

„Ty teda umíš povzbudit.“